

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

4. Consilia mala Achitophelis, & Themistoclis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

dicis reperit eumq; leo protinus edixisset, ut remedium aperiret: si vinū, inquit, lupum excories, & illius pellem induas, conualesces. Leo credulus continuo lupum inuasit & interemit. Quo extincto risu astuta vulpes, calumniatoris malum consilium in ipsius recidisse caput.

IV.

- Hoc ipsum non tacuerunt diuinæ litteræ, in quibus hoc traditur axioma: *Faciendi nequissimum consilium, super ipsum deuoluetur, & non agnoscat, unde adueniat illi.* Non agnouit Achitophel, unde veniret suum exitium, quod à Domino venit, & super ipsum deuolutum est. *Consilium autem Achitophel, quod dabat in diebus illis, quasi si quis consuleret Deum: sic erat omne consilium Achitophel, & cum esset cum David, & cum esset cum Absalom.* Quando igitur dixerunt Absalom & omnes viri Israël: *Melius est consilium Chusai Arachita, consilio Achitophel: Domini nutu dissipatum est consilium Achitophel utile (Absaloni, pessimum Dauidi, & coram Deo) ut induceret Dominus super Absalom malum.* Itaque Achitophel videns, quod non fuisset factum consiliū suum, stravit asinum suum, surrexitq; & abiit in domum suam, & in ciuitatem suam: & deposita domo sua, suspendio interijt. Quapropter nequissimum consilium, super ipsum deuolutum est. Nequissimum autem merito potest appellari; quia licet Absaloni utile fuisset, tamen absolutè fuit malum, immò pessimum, tum quia contra diuinum præceptum, quo iubentur filij parentes honorare; tum quia ei ipsi in caput est deuolutum, à quo est profectum. Igitur Achitophel, dum voluit Absaloni consulere bene, sibi consuluit malè. Quo loco etiam atque etiam mihi monendi sunt Principum Regumque consiliarij, ne se ipsos fallant, dum existimant nihil sibi à Deo metuendum, dummodo Principibus Regibusue suis vtilia, & hisco profutura suadeant, siue fas sit, siue nefas, quod suadent. Possunt enim etiam vtilia consilia esse inhonesta; & hinc mala, atque tandem super ipsos consiliarios deuoluenda. Primùm ergo videndum est in consilijs, an non Deum offendant? deinde num dominis profint? Perniciosa fidelitas est, quæ supremum iudicem habet aduersantem. Quid miserius est, quàm cum proprio exitio alijs prodesse? Eat aliquis adulator, qui vt domino suo placeat, suadeat noua onera, suggerat inauditas artes opum augendarum, cum manifesta iniuria damnoque subditorum, *conuersetur dolor eius, in caput*

Psal. 7. 17.

NUM 2

eius: & in verticem ipsius iniquitas eius descendet. Ob hanc meritissimam vindictam, ait regius Propheta: *Confitebor Domino secundam iustitiam eius: & psallam nomini Domini altissimi*; neque consilium malum dabo, neque probabo ab alijs datum. Themistocles in concione dixit, se reperisse consilium, quod summopere pertineret ad dignitatem Atheniensium: sed id eius esse generis, vt proferri non expediret; cum nulla consilia meliora sint, quam illa, quæ ignorauerit aduersarius antè, quam facias; quæ si eis prodantur, in propriam perniciem sint reditura. His auditis populus censuit, vt consilium vni Aristidi indicaret: si is probaret, probaturos omnes. Cum igitur Themistocles indicasset Aristidi, se de incendenda Græcorum nauali statione cogitare (sic enim fore, vt Athenienses toti Græciæ dominarentur) Aristides ad populum progrediens, dixit Themistoclis consilio nihil esse vtilius, sed eodem nihil inhonestius. Qua audita voce populus vetuit, ne super ea re in posterum verba faceret Themistocles. *Hic certè populus quiddam Philosophicum præstitit*, ait Plutarchus, *repudians utilitatem cum turpitudine coniunctam*; immò præstitit quiddam Christianum. Apud nos enim nihil vtile est, nisi honestum; cum sciamus, inhonestis consilij diuinam iram imminere, quæ & dantes plectit, & malè vsurpantes. Vt enim, qui in cælum expuit, sputo suo fœdatur, ita qui contra Deum consulit, malum sentiet, & in verticem ipsius iniquitas eius descendet.

Verè alius dixit: *Apud ipsum est fortitudo & sapientia: ipse nouit & decipientem, & eum, qui decipitur. Adducit consiliarios in stultum suum, & iudices in stuporem*; vt, dum stultè consulunt, suismet consilij irretiantur; ac dum stupidè iudicant, ore suo iudicentur, sententiaque propria damnentur; & legem, quam in alios tulerunt, ipsi patiantur. Quo pacto Eutropius Eunuchus, dum stude- ret in quosdam, qui ad templum confugerant, animadertere, per- suaasit Imperatori, vt ferretur lex, qua templi religio nulli prodes- set nocenti. Lata lege factum est, vt Eutropius cum offendisset, Casarem irritata Augusta Imperatrice, confugeret sub altare, vnde protractus capite plexus est, suo ipsius consilio perditus. Quam historiam non solum tradidit Socrates in historia triparti- ta, sed etiam Nicephorus his verbis: *Eutropius Eunuchorum in-*

Ibid. 12.

Plutarch. in
Aristide.

V.

Iob. 12. 16.

Nicephor.
Callist. lib. 23.
hif. Escl. 6. 4.

Xyy 2

Imperia.